

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Много сам се смејао

Мама ми је рекла да је ова књига добила награду за најбољу књигу 2015. године, а ја бих јој дао награду сваке године. Ова књига има десетак кратких прича, али никако ти не дозвољава да престанеш да читаш.

Једна од прича је посвећена не било каквој причи, већ размаженој причи. Добро сте чули. Постоји размажена прича којој увек нешто недостаје, а овој су сметале тачке и зарези. Личили су јој на буве. Много сам се смејао. Док сам читао алергичну причу, пробудио сам целу зграду, па су ми забранили да читам пре спавања. Искрен да будем, нисам баш разумео причу која бежи. Изгледа да ми је побегла. Чудна ми је била и прича која не уме да заврши саму себе, али добро за крај ове приче ћемо морати да чекамо и даље. До сад нисам знао да празна прича постоји. Писац Дејан Алексић нам је показао како тужна празна прича може постати страшна, смешна, авантуристичка или љубавна. Ова „празна“ прича је одабрала да прича о дечаку и меди. То није све, ова прича је смишљала многе приче уз сок од малине. А онда и прича која се чита када вириш кроз рупу, то још нисам доживео. И то кроз рупу од крофне коју сам наручио мами, не толико због приче, већ да бих је после појео.